

Заметіль жбурляла уривки простору та часу в різні боки, закручувала все навколо у чорно-білу мішанину з темряви та снігу й, здавалося, намагалася потопити у цій імлі цілий світ.

Раз за разом у навколишньому хаосі лунали перегукування, схожі на ті, якими спілкуються кити у глибинах океанів. Ці вигуки рвучко хапав вітер, закручував у сніжки і кидав поміж гір та лісів. Серед вируючого у пільмі снігу годі було розгледіти хоч щось навіть на відстані витягнутої руки, проте то тут, то там на мить спалахувало блакитне чи біле світло.

— Ліворуч! — пролунав у Тімовому навушнику різкий вигук Ніка.

Але хлопець так занурився у власні думки, що навіть не встиг зрозуміти, хто і що йому кричить. Цієї ж миті прямісінько перед ними з темряви виринула

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

довжелезна біла лопать вітряка — і Нюх з відчайдушним криком метнувся вбік. Одразу по тому, збита Тімовим плечем, маленька сталева колібрі, що летіла поряд, втратила орієнтацію у просторі й пірнула донизу мініатюрною палаючою зіркою. Єва-Ліза рвучко відпустила хлопця і, тримаючись лише однією рукою, перекилася вниз, щоб схопити пташку.

Зараз же, остаточно втративши рівновагу, Нюх

почав

падати.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

З криком перекрутитишся в повітрі декілька разів,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

намагаючись віднайти рівновагу

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

і орієнтацію у просторі

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

дракон

невідворотно

нісся

до

землі.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Впавши на вкрите снігом пустище, він проїхав ще близько тридцяти метрів і аж біля самого лісу в низині зупинився.

Світляки більше не блимали.

Запанували темрява і тиша.

Розплющивши очі, Тім не побачив зовсім нічого. Дивився перед собою і, здавалося, ніби він посеред пустоти. Ніде. У вакуумі.

Тім ще мить вдивлявся у розлиту попереду пільму, яка щільно заповнила собою все — кожен метр, кожен закуток, кожну щілину, проте нічого не бачив.

Але натомість міг би запрягнутися, що чує якийсь звук. Зовсім близько, на відстані витягнутої руки. Звук тихого плачу.

Здавалося, перед ним хтось сидить. Хлопець простягнув руку й торкнувся чогось м'якого і гладенького. Неначе допомагаючи йому, світло місяця повільно сковзнуло нечіткими обрисами, а тоді вихопило з темряви світлі пасма волосся, що хвилями опадали йому до руки.

— Мамо?

Жінка ввімкнула нічник із теплим затишним світлом. Вона сиділа у кріслі біля його ліжка.

— Прокинувся таки... — сказала тепло, але винувато. — Не налякала?

Він похитав головою. Мама торкнулася кінчиками пальців його скроні — і хлопець широко всміхнувся.

— Ти чого тут сидиш? Ще ж не ранок?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ні, ще тільки друга ночі, — пояснила Мама.

— То чого ти тут?

— Дивлюся на тебе...

Він здивувався, але тоді знову всміхнувся.

— Я теж на тебе дивлюся...

Мама усміхнулася у відповідь, хоча усмішка її мала якусь тінь, якої ніколи раніше не було.

— Щось сталося? — запитав він і сів на ліжку.

Опустивши очі, Мама знизала плечима.... Того дня він чув, як домашні перешіптувалися, зачинившись на кухні, і вперше не дозволили йому приєднатися до розмови. Навіть хотів образитись, але Мама вийшла в коридор і пообіцяла, що потім обов'язково все йому розкаже. Своїх обіцянок вона не порушувала ніколи. Тож тепер, здається, вони нарешті домовилися, тому вона і прийшла.

— Я завтра тобі все розповім, зараз вимикай світло і спи... — сказала Мама.

— А ти?

— А я ще посиджу тут, якщо ти не проти.

— Ні... але тобі не страшно?

Мама на мить застигла, ніби замислившись над чимось важким, але потому в її обличчі знову щось змінилося, й воно стало спокійним і теплим.

— Ні, я ж не сама. Тому не боюся. І ти не бійся. Кожного разу, коли буде темно або страшно, знай, що я завжди поряд... завжди з тобою. Навіть якщо ти мене не бачиш.

Він кивнув. Мама витерла почервонілі очі і, нахилившись, поцілувала його у скроню. Тоді хитнула

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

пальцем дерев'яні пташечки, що висіли над ліжком, — і вони «полетіли» колом одна за одною, відкидаючи на стіни великі крилаті тіні. Ці пташечки він із дідом і батьком вирізали з дубової гілки, що зламав вітер.

— Ну лягай, вкривайся...

— Поспиш поряд?

— Думала, ти вже дорослий для цього...

— Сьогодні ні...

Мама всміхнулася, вимкнула світло і, примостившись на краю, обійняла його зі спини. Він довго слухав, як вона дихає, і відчував себе абсолютно щасливим.

Це була остання ніч, коли він ще нічого не знав...

Тім почав замерзати...

Холодний сніг, на якому він лежав, вже заморозив сльозу. Спробувавши вдихнути, хлопець відчув у грудях сильний біль. Таки проштовхнувши дещицю морозного повітря в легені й остаточно прийшовши до тями, він розплющив очі.

Крізь розбиті окуляри в майже цілковитій пітьмі він дивився на тьмянний сніг попереду. Роззирнувшись довкола, не побачив ані людей, ані драконів, ані ліхтарів, ані світляків, ані бодай чогось, що свідчило б про те, що він тут не сам і взагалі ще «тут».

Що було досі?

Де він був?

Що робив?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Раптом у голові майнуло те, що сталося кілька секунд?.. хвилин?.. годин?.. тому.

— Нюх... — натужно прохрипів хлопець, та крізь біль і розгубленість навіть сам не почув власних слів.

Відповіді не було. Хлопець послухав тишу і відчув страх від думки, що...

Аж раптом посеред холодної мовчазної темряви щось малесеньке несміливо блимнуло жовто-зеленим вогником так, неначе хтось кинув у безкрай темний океан рятувальне коло. Тім видихнув.

— Нюх...

Несміливо мигаючи і тремтячи, неначе зламана різдвяна гірлянда, неподалік засвітилися й інші вогники, що за мить вималювалися у фігуру величезного, розпластаного на снігу дракона. Крізь сльози, що досі стояли в очах, і розтріскане скло окулярів, усе це бачилося Тімові як північне сяйво.

Виявилось, що він лежав усього за кілька метрів від Нюха.

Із зусиллям потягнувшись, хлопець спромігся торкнутися драконового носа кінчиками пальців — цієї ж миті серед темряви спалахнули два яскраві помаранчеві ока. Сфокусувавши погляд на хлопцеві, Нюх моргнув і видихнув тепле повітря.

Тім на мить заспокоївся, але, понишпоривши очима поряд з драконом, безпорадно і злякано роззирнувся довкола. Через силу підхопившись і знову ледь не впавши, він зняв розбиті окуляри і ще раз неспокійно роззирнувся. Серце стисла холодна хватка жаху.

Де ж вона?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>